

Palau de la Música de València.

neralitat valenciana, amb l'objectiu d'aconseguir un finançament estable.

Més problemàtica ha estat la redacció del projecte del futur auditori barceloní. El ministre de Cultura, Jorge Semprún i l'alcalde de Barcelona, Pasqual Maragall, es llançaven mútues acusacions a causa de la construcció de l'auditori. El litigi tenia un nom: el pressupost de l'auditori —dissenyat per Rafael Moneo— superava extensament els 3.000 milions calculats al començament. Finalment, s'arribava a un acord pel qual el Ministeri de Cultura es comprometia a finançar el projecte —un total de 3.855 milions— en quatre fases de 964 milions cadascuna. Per la seua banda, l'Ajuntament de Barcelona s'encarregarà de la urbanització de l'entorn de l'auditori i del seu manteniment. Aquesta intervenció municipal es calcula en uns 2.000 milions de pesetes, a repartir entre l'ajuntament i l'Institut Municipal de Promoció Urbanística—IMPU—. Tot i que la Generalitat de Catalunya va quedar al principi com a observadora, finalment també participarà en el projecte, encara que, com declarava el mateix Maragall, la seua col·laboració estarà sotmesa al pressupost municipal. L'acabament de l'auditori s'ha marcat per al 1992, any en què començarà a funcionar.

Conflictiva està resultant també la construcció de l'auditori de la ciutat de Lleida. Des del Ministeri de Cultura es denegaven el passat 13 de juny els 25 milions sol·licitats per l'Ajuntament de Lleida per a finançar una part de la quinta fase de l'auditori. Aquesta denegació representava un nou fre a la seua execució, i més quan ja havia vist anteriorment denegada una altra partida pressupostària per part del Ministeri de Cultura.

Aquesta *parada musical* —d'un edifici iniciat fa cinc anys— no deixa de tenir el seu punt morbós després de la moció de censura que col·locarà al capdavant de la capital del Ponent el socialista Antoni Siurana. El càstig del Ministeri Semprún a una *administració germana* ha col·locat el nou alcalde en una posició delicada, sobretot si es té en compte el retard del projecte.

Més estranya és encara l'execució dels projectes dels futurs auditoris d'Alacant i de Castelló. Totes les parts implicades: ajuntaments, diputacions i Conselleria de Cultura, mantenen un mutisme total. Així mentre des de les administracions municipals i provincials es traspassa la responsabilitat del

ELS AUDITORIS D'ALACANT I CASTELLÓ DE LA PLANA, EN SUSPENS

Música i llàgrimes

Els auditoris musicals han esdevingut una de les realitzacions culturals més reeixides de l'administració central i les diferents corporacions locals i governs autonòmics, una cooperació moltes vegades marcada per la polèmica.

Carles Gàmez

En 1983, des del Ministeri de Cultura es posava en marxa el Pla Nacional d'Auditoris. Per part de l'administració central l'objectiu és acabar amb el dèficit crònic i històric d'infraestructura musical a l'estat espanyol.

Aquest Pla d'Auditoris es duu a terme a través de convenis entre diferents administracions. El Palau de la Músi-

ca de València era la primera realització d'aquest programa. Inaugurat el 1987 amb dues sales de concerts —1.774 i 420 places respectivament—, costava prop dels 1.400 milions de pesetes. Tot i que el Palau de la Música s'ha confirmat com una de les operacions més prestigioses de l'administració municipal, sobre el seu futur pesen una sèrie d'incògnites, entre les quals està la creació d'un patronat per a la seua gestió, amb participació de la Ge-

projecte a la Conselleria de Cultura de la Generalitat valenciana, des de la Direcció General de Patrimoni Cultural —dirigida per Enric Cunat— s'ha optat per la discreció informativa.

Tot fa pensar que aquests dos projectes —auditoris d'Alacant i de Castelló de Plana—, dels quals s'espera disposar per al festival de Les Quatre Estacions, promogut per la Generali-

tat valenciana, encara estan per madurar. Tot i que la Conselleria de Cultura firmarà en setembre del 1988 un conveni amb l'ajuntament i la Diputació d'Alacant, les obres no s'han adjudicat ni tampoc s'ha fixat la participació del Ministeri de Cultura. Per la seua banda, els treballs del Centre Cultural de La Plana començaren el passat febrer, després d'un retard respec-

table. Les obres de l'auditori es duran a terme en la segona fase del projecte i el pressupost total es calcula en 800 milions de pessetes.

Des de la Generalitat valenciana es fixava la data de 1990 com a termini de les obres del Centre Cultural de Castelló. Avui, els pronòstics no són tan optimistes, i es qüestiona que l'auditori estiga acabat per a aquella data. □

DANIEL GIRALT-MIRACLE, DIRECTOR DEL MUSEU D'ART CONTEMPORANI, PARLA DEL PROJECTE DEL NOU MUSEU

El Barri del Museu serà el 'soho' barceloní

El Museu d'Art Contemporani, la inauguració del qual està prevista per a l'any 1992, pretén ser l'eix articulador de tots els museus ja existents a Catalunya.

Andreu Sotorra

Segons Daniel Giralt-Miracle, director del Museu d'Art Contemporani, el districte que acollirà el centre es transformarà, pel seu complex de galeries i actuacions, en una mena de *soho* barceloní. El nou Museu se situarà al Centre de Cultura Contemporània de la Casa de Caritat, en la cruïlla dels carrers Montalegre i Ferlandina. El projecte és obra de l'arquitecte Richard Meier, de Nova Jersey, de renom internacional i conegut, sobretot, per les seves realitzacions internacionals de museus d'art com el de Florència, Geòrgia, Frankfurt, La Haia o Los Angeles.

El projecte s'ha elaborat després de la creació del Consorci del Museu d'Art Contemporani l'any 1988, que formen la Generalitat de Catalunya, l'Ajuntament de Barcelona i la Fundació composta per diverses empreses i entitats privades patrocinadores. El cost de la construcció del nou museu ascendeix a 2.500 milions de pessetes. Daniel Giralt-Miracle, director del museu, va manifestar a EL TEMPS que el calendari d'execució començava ara, amb la definició del projecte, seguia el 1990 amb l'inici de les obres, el 1991 amb el seu acabament i el 1992 amb la inauguració.

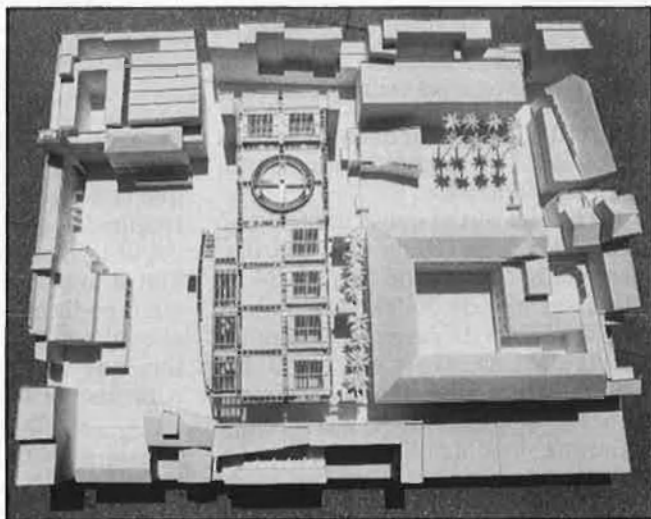
El Museu d'Art Contemporani naix en un país, va dir Daniel Giralt-Miracle, on existeixen altres museus d'art modern de fundacions o privats. Daniel Giralt-Miracle va manifestar a EL TEMPS que el Museu d'Art Contemporani volia ser-ne l'eix articulador dels ja existents a Catalunya, la Fundació Miró, la futura Fundació Tàpies, el Museu Picasso o la Fundació Dalí, de tal manera que la promoció que es faci de l'art sigui buscant la interrelació entre totes aquestes institucions perquè l'art contemporani representi un tot i que visitar Barcelona no sigui visitar un museu sinó una ciutat-museu.

Per a Daniel Giralt-Miracle, en el camp de l'art, cal recuperar també el tren de la història. Començar a partir d'ara i no caure en l'error del passat de no poder adquirir mostres de grans èpoques representatives de l'art i pres-

Richard Meier, arquitecte del Museu.

tar atenció a les obres dels artistes contemporanis, catalans o no, mirant al futur. Finalment, valorant el projecte de Meier i del Consorci, Giralt-Miracle va parlar del Museu d'Art Contemporani de Barcelona com el primer que naixia del consens, i també va fer una comparació amb altres centres contemporanis basant-se en la maqueta del nou projecte de Meier, un edifici que té 12.000 metres quadrats i en destina un 50 per cent a sales de col·lecció permanent i a exposicions temporals. Això, va dir Giralt-Miracle, el situa en dimensions entre el Centro Reina Sofía de Madrid i l'IVAM del País Valencià. El museu disposarà, també, d'un departament d'educació, biblioteca, tallers de conservació, auditori, aules de treball, servei de difusió, llibreria, cafeteria i administració. També hi ha espais destinats a fotografia, vídeo i obra gràfica. L'avantprojecte tindrà les tècniques més avançades de manteniment i seguretat. Richard Meier ha basat el seu projecte en dos blocs, un de rectangular i un altre de quadrat, articulats per una rotonda que travessa tres plantes. □

Maqueta del Museu d'Art Contemporani de Barcelona.